

XUT!

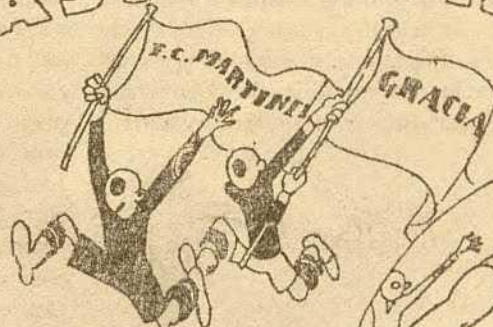

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 106
BARCELONA, 19 NOVEMBRE 1924

APARTAT DE CORREUS 935
TELÈFON 2753 A

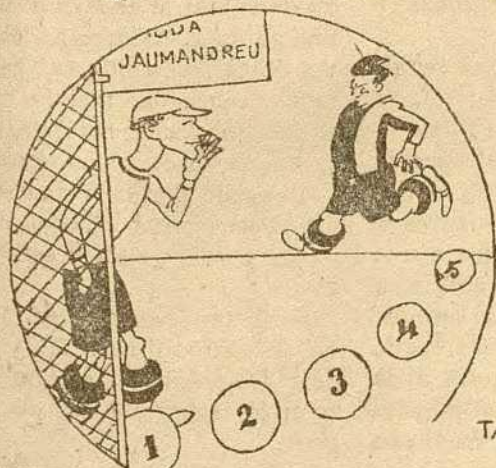
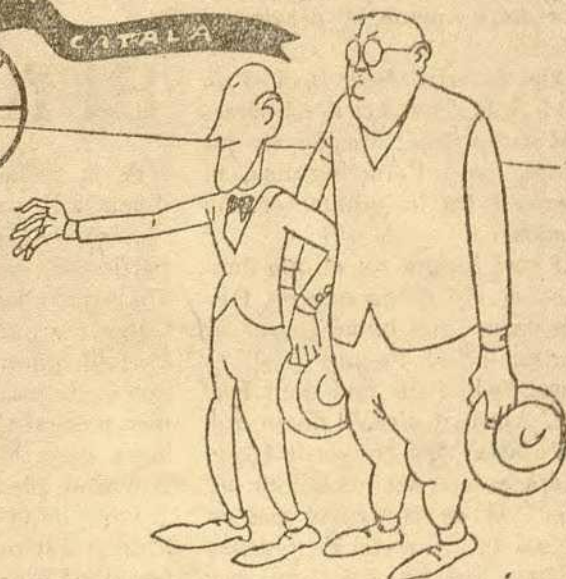
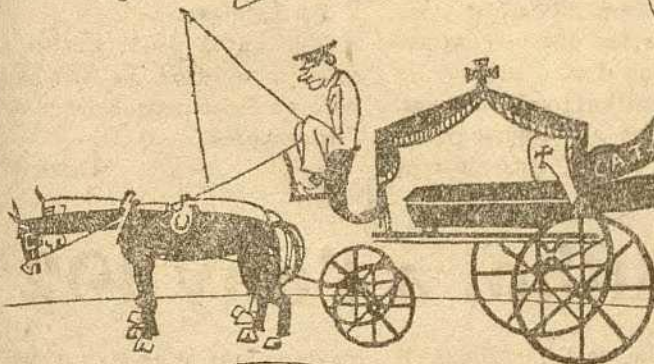
FRASSES BUIDES.

NOSALTRES ENS FEM VELL
I ELLS ENS EMPENYEN

AIXIS HO HEM TROBAT
I AIXIS TENIM DE DEIXARHO

PERO JO AL TANTO.....

TARD Ó D'HORA TOTS L'HEM DE FER AQUEST CAMÍ

15 CENTS.

ELS ONZE MIL

Els onze mil no saben per quin mar naveguen. Entre els manifestos de la Directiva i els comentaris de la premsa, tenen un cap com unes devanadores.

En Gamper els ha endossat un manifest que, llegit per en Dova amb la seva veu tenebrosa i profunda, fa trencar el cor.

«Distinguidos socios de mi mayor consideración. Los sacrificios que han hecho Sami y Piora jugando en lugares que no son los suyos habituales, por mandato de la Directiva, son dignos de tener en cuenta... corriente. Los que hablan de la travesía, irán al infierno de pedo. He dicho. — El Presidente del «Barça»»

Els socis, que el que esperaven era una resposta categòrica del per què no jugava l'Alcàntara, han quedat a la lluna fumant en pipa. Els ha fet la sensació de què els sortien per «poteneres». Més tard s'han enterat pels rotatius que l'Alcàntara reapareixerà el diumenge amb l'«Español», però sense aclariment de cap mena, ni prèvia explicació.

Que és trist ésser soci d'un club! Sois tens dret a esbravar-te al camp dient «pepa» als jugadors, però l'«intríngulis», el voraviu i les intimitats, et són vedades.

El soci ignora tot el que deuria saber. Li diuen que en Rufasta és un mal home i que cal expulsar-lo de l'equip i ell té d'assentir-hi i dir mal d'en Rufasta. Als vuit dies, li diuen que en Rufasta s'ha convertit i que tornarà a defensar els colors del club, i té de confessar que en Rufasta és un model de *jóvenes piadosos*, encara que sigui per obra i gràcia de l'Esperit Sant.

El soci per antonomàsia és anyell de cap a peus. Un directiu, d'un soci en pot fer el que vulgui.

El dilluns, una comissió de socis del «Barça» va comparèixer a les nostres oficines per a consultar-nos el cas Alcàntara. El servidor els va rebre, *altivo a la par que condescendiente*.

—En què els puc servir?

—Desitjaríem saber el per què de la suspensió de l'Alcàntara i el per què de la seva reposició.

El servidor va agafar la peixera on pastura el bacallà d'en Rossell i va fer quatre contraccions de braç dret a pressió de l'esquerre (estil «Hombre-llagosta»), dirigides als quatre punts cardinals. Tothom, fins els més

ateus, escoltaren religiosament. Els socis es varen agenollar i esperaren.

El bacallà d'en Rossell va treure el cap per la peixera i va parlar:

«Señores y caballeros: El ser anfibio no me priva el poseer un don de adivinación privilegiado. Yo, en mi elemento, soy el amo. «Tránsito gloria mundi iconoclastis paveris suis decanus paveris». Aquestes paraules les va pronunciar el profeta Isach Atapus abans de passar el Besòs. Jo, menys profeta, però més clar, ho interpreto de la següent manera: «T'amagaran l'ou tant com voldràs, i encara els donaràs les gràcies.» Per què no va jugar l'Alcàntara?: *Non dringaren satisfactiōnem*. Per què juga l'Alcàntara?: *Dringaren satisfactiōnem omnipotentis*»

Dit això, el bacallà d'en Rossell es va capbussar i es va negar a dir res més.

N'hi havia prou. Els socis ja estaven satisfets. *Se hizo la luz*, però va ésser perquè varen rodar l'interruptor.

DOVA (FILL)

El futbol a l'any 1925

A la vella dels Degotalls li diuen la Bruixa.

Això, ben mirat, no té res de particular, car avui dia, que es diu «maquiavèlic» a l'innocent Cabot, «dimoniac» al senzill Rossell, «imparcial» a en Corbinos i «decano» a en Peris, és el més natural del món que a una bona dona li diguin «bruixa». Estem en plena febre de motius.

Però, de la vella de referència, l'important no és el motiu ni la fama; el que té admirades a les gents de l'encontrada, és el seu

do de vident, d'endevinadora, en una paraula. Es conten d'ella coses força esbalaiadores, per mi fantàstiques, car mai he cregut en els dons sobrenaturals, encara que la facultat que té mossèn Lletuga de portar la mafestruga als contraris del «Barça» em fa creure a voltes amb la seva existència.

Però, tant i tant varen insistir en lo extraordinari de la vella dels Degotalls, que vaig treure'm les sabates i cap allí falta gent.

Quan vaig arribar-hi, era ja de nit; però una lluna grossa i ampla com la panxa d'en Salvà, feia la claretat suficient per a evitar que m'estimbés entre els rocam feréstecs i tenebrosos com els acords de la «Fede», que abundaven pels voltants de la cova.

—Bruixa! Bruixa!—vaig cridar.

—«Alanta»!—em respongué una veu esfereïdora.

Més tremolós que en Rossell arbitrànt al «Reus», vaig capbussar-me dins la paorosa foscor, i aquí caic, i allí m'aixeco, vaig trobar-me al mig d'una mena de saló fet dins la roca viva i ple d'ossos, serps i gripaus. Una gàbia plena de cucs de llum donava la claror suficient perquè veiés a la bruixa asseguda a un angle del saló i sota un car-

tell que deia: «Sed breves». Però de prompte la seva veu interrompé la meua curiositat, dient-me:

—Acosta't, miser mortal, enviat del XUT!

Al veure'm descobert, el meu impuls fou posar en pràctica les teories d'en Calvet sobre els sprints; però la bruixa, imperativa, em digué:

—No intentis fer els cent metres. Reserva't per les noies del «Barça». Estigues quiet i digues què vols saber de mi. Satisfaré la teua curiositat en honor de qui t'envia. Apa, aboca.

Envalentonat per aquella acollida, vaig treure el carnet i responguí:

—Veurà, bruixa, sap?, jo voldria que em digués com anirà el futbol l'any 1935.

Sentir això i fer un bot la brui-

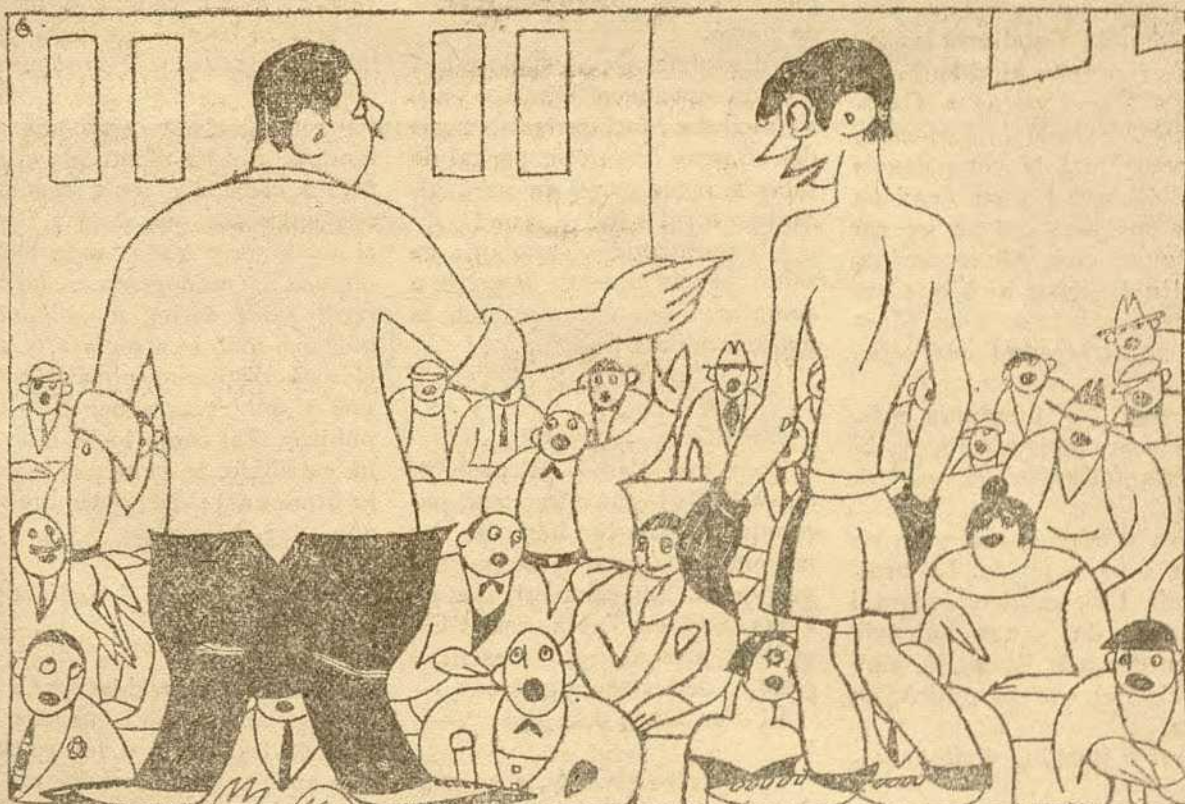
xa tot fou u, mentre, fol·la, deia:

—Pregunta'm els anys d'en Peris, o els dies de vida que li resten a la Cornada, però no vulguis saber més que jo mateixa. El que tu vols és quasi impossible. La meua vidència res pot contra el «maquiavelisme» federatiu.

—Vamos por partes—vaig replicar jo.—Vostè, angelical bruixa, no podrà saber els projectes dels de la Casa Gran, però sí els dels altres.

La vella semblà calmar-se al sentir-me, i, mirant-me de fit a fit, em digué:

—Tens raó, ximplèt! Doncs, mira: es prepara, ai, fill meu!, una revolta terrible. Els clubs humils se sublevaren comandats per l'«Avant Fortpienc» i l'«Hilaturas» i voldran treure el caciquisme d'enguany. Pensa tu

El «manager», presentant.—Pau Llonza, el rei del croquet.

Un del públic.—El rei del croquet? Doncs ja es podia haver fet un jersei per a la presentació!

com es defensaran tots els que viuen a l'esquena de l'afició! La lluita serà apocalíptica. Qui guanyarà? Això, jo no puc dir-ho. El «Barça» deixarà d'ésser el club absorbent i egoista. Serà protector decidit dels jugadors novells i els onze mil deixaran de cridar «panall» els dies de partit. A més, crearà una escola d'educació futbolística amb l'objecte de què els jugadors aprenguin a no maltractar l'àrbitre, i en serà professor en Torralba. I els anglesos seran pagats... L'«Espanol» es convencerà de què en Zabala fa menys gols que en Julià i les damiselles graciesques demanaran la reaparició d'en Bordoy i l'Alegre, al crit de: «Fuera monadas!» I res més puc dir-te.

—I dels jugadors, què en sap?

—Els voluntariosos passaran als segons equips. L'Alcàntara es retirarà i en Zamora tornarà al «Barça».

—I fora de Catalunya?

—Pocs canvis hi haurà. A part del segon viatge a Canàries del «Natació», d'Alacant, en Mateos farà la competència a en Corbinos i a en Sami en articles que sols entenc jo, car per alguna cosa sóc endevinadora. En Belauste dirà que *sus facultades subsisten* i en Monjardín seguirà essent una pepa.

—I...?

—Prou! No preguntis més, que ja saps massa. I ara, no hi afegeixis falòrnies del teu repertori...

Anava a excusar-me, però no hi vaig ésser a temps. La bruija agafà l'escombra voladora i d'un cop de canya m'envià brunzen cap a la Redacció, amb una velocitat que ja voldria en Cruella.

I aquí e mteniu, *vivito y coleando*.

IRÒNIC

L'Alcàntara tornarà a jugar

«Si en aquest món les coses es poguessin fer dues vegades... dues vegades es farien mal fetes.»—CAMPOAMOR («El tren de carga»).

L'amo va cridar:

—Dova!!! Amb els talons repicant-li al darrera, traslladi's al domicili de l'Alcàntara i procura saber com està d'estat d'ànim i quins són els seus propòsits per l'avenir!

En Dova va fer un bot i va desaparèixer com un coet.

—Taujà *el Sabio*!!!—va tornar a cridar.—Sense perdre un quint de segon, vagi a consultar en Gamper i arreplegui les impressions que pugui. Si pot flairar quelcom delicat, millor!

En Taujà va sortir com si l'haguessin disparat amb un tirador de goma.

—Esquimal de Gratallops!!!

—cridà novament l'amo.—Vagi a Canaletes i faci cantar els socis del «Barça» que trobi, per tal de saber si tenen ganes de què l'Alcàntara torni a jugar, o no!

L'Esquimal de Gratallops va saltar per la finestra disposat a complir el seu encàrrec amb la major rapidesa possible.

Com que l'amo ha prohibit que a la Redacció enraonem, per comunicar-nos ho hem de fer mitjançant paperets escrits. Seguint el costum establert, tant en Dova, com en Taujà, com l'Esquimal, presentaren per escrit el resultat de les seves gestions.

El d'en Dova deia així:

«Con fecha de hoy, a 43 grados centígrados del meridiano del Paralelo, me he personado en el domicilio del doctor Alcàntara

con objeto de sacar el entrellado del maremagnum existente a raíz de su suspensión. Convencido de que el doctor Alcàntara no estaría por romances y me engañaría a fregar, he tirado l'ham a la raspa. La cual se dice Carmeta, natural de Bostezo, provincia de Badajoz, y es safalloza. Le he dicho si el señorito estaba de llo-millo y me ha respondido que hacía muchos días que hacía la guitza a todo bicho viviente y que esbocinaba todos los retratos de Gamper que encontraba. Con el objeto de que la raspa se volviera más bocamojada, me he declarado. Como que para pintar la cigonya soy el amo, me ha dicho que conmigo pan y cebolla y ha garlado como una calandria. Me ha dicho que el señorito cada día tenía sentadas con «moscas» que iban a hacer el borinote, y que cuando monogolea... monogolea... (ahora no lo sabré decir), monologuea, dice que todo se arreglará, y que él está dispuesto a sacrificarse una y mil veces a beneficio del público. Tal como lo he oído lo he escrito, y para que conste lo firmo en 14 de noviembre del año 1924.—Dova.»

La d'en Taujà *el Sabio* deia així:

«Quan la cinzeridat que's la crectístrica de todo'l que sabe de qué se las hee (cal fer constar que en Taujà de castellà no en sap un borrall, així com en Dova és un Velázquez), me hay encarado con el señor Gamper y

de primer antuvio le hi he dicho que si esto, que si lo otro, que si nabos, que si coles, que si xiribías, que si tomba, que si vuelve....»

Com que el document té tanta sis pàgines amb lletra apretada, sense comptar un apèndix on hi posa una grossa d'«h», per si se n'hi troben a faltar, valdrà més que ho traduïm, condensat a l'alcanç de totes les intelligençies.

En Gamper, paraula més, paraula menys, va venir a dir que, per la seva part, no hi havia cap inconvenient en què l'Alcàntara tornés, però amb la condició de què no es tornés a parlar d'aquelles quatre centes pessetes.

El document de l'Esquimal de Gratallops s'expressava com segueix:

«Las opiniones de los socios de Canaletas son las siguientes:

Socio número 329.—Alcàntara

debe volver a jugar en su lugar sin descansar, para cohesionar y xutar.

Socio número 10,346.—Si por unas cuantas pesetas se hubiese hecho tanta mandanga con todos los jugadores, ya estarían suspendidos todos.

Socio número 11,144.—Si el día 23 no juega Alcàntara, el «Español» nos hará un cabaset como el del «Europa».

Segueixen unes quantes opinions més, que vénen a dir, si fa o no fa, el mateix.

..

L'amo, al llegir-les, va felicitar als tres sidralistes i els va convidar a donar un vol per la Rambla, com a pagament dels seus bons serveis.

Després d'això, ja no cal posar en dubte que l'Alcàntara tornarà a jugar amb el «Barça».

EL CONCLAVE

Xafarderia radiotelefònica

L'altre dia, atacat de la passa que corre, vaig tenir la pensada de comprar i instal·lar-me a casa un aparell de T. S. F.

Al bo de la provatura, però, em passà un cas que no puc deixar de fer públic.

Estava jo buscant el punt sensible per a sentir els concerts de «Colón», quan la dona, que era la que escoltava, em digué que sentia algú que enraonava.

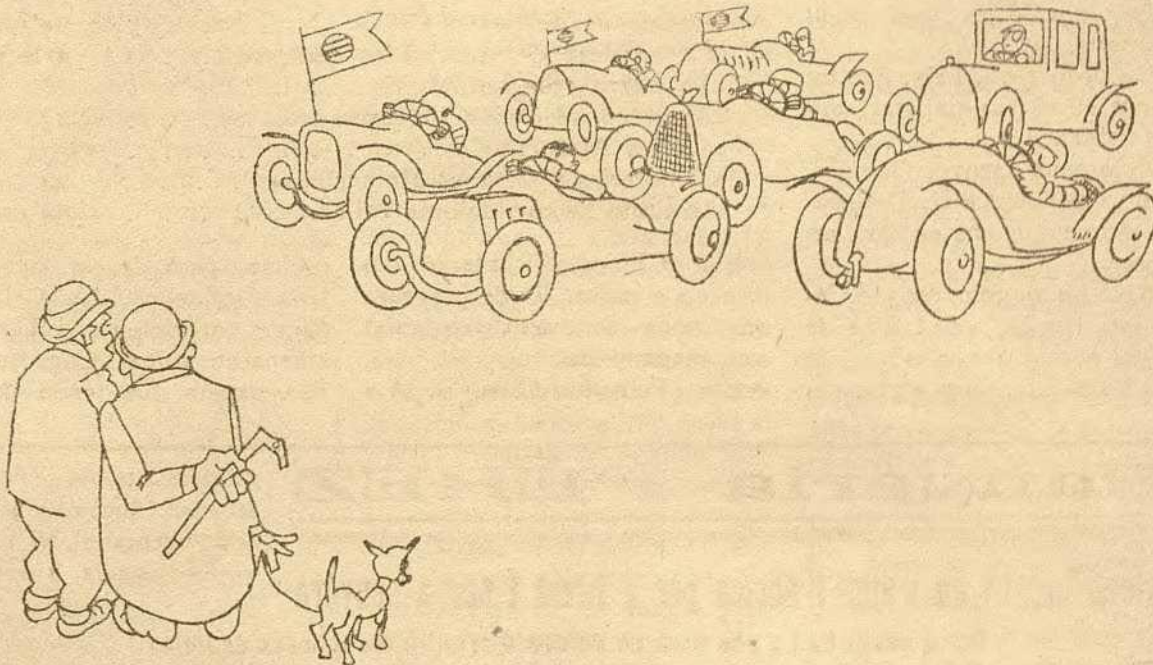
Vaig posar-me l'auricular a l'orella i vaig escoltar:

..

—Doncs, vaja, jo crec que s'ha de fer així; l'afició ho demana.

—Waya-wais, l'afició! I qui és l'afició?

—Els socis, els paganos, tot hom.

—No sé què deuen ésser tants automòbils.

—Sí, home! És l'equip de l'«Español», que en La Riva els ha regalat un trasto a cada un per a que arribin a campions.

—Tothom! Doncs, que ho arreglin ells, vaia. A aquest pas, vaia, si transigim amb l'Alcàntara, haurem de fer-ho per tots.

—No ho vau fer amb en Sami i en Piera?

—Sí, vaia, però amb aquests ho teníem de fer per força; si no, s'ns haurien descarrilat.

—I l'Alcàntara, no?

—No, vaia; l'Alcàntara no és capaç d'anar a un altre club, vaia.

—No ho sabem.

—Així, vostè, doncs, creu que ha de tornar a jugar?

—Sí, i sense esperar més temps. Diumenge vinent.

—I si en Piera, waya-wais, s'enfada i no vol fer centrades? I si en Sami, vaia, no dona joc? I si en Martí, el voluntariós, vaia, dic, doncs, no vol fer el gol de l'honor?

—Treure'ls del primer equip i posar al seu lloc en Cella, en Blanco i en López, que sempre ho faran millor que ells.

—Vostè, vaia, ho veu molt pla ara que no mana, vaia. Abans tenia de dir-ho i fer-ho, vaia, que ho tenia a la mà.

—La qüestió és que jugui l'Alcàntara.

—Recordi, però, vaia, que tot i jugant ell varem empatar amb el «Martinenc»!

—Però pensi, senyor Gamper, que si continuem així, l'«Español», diumenge, ens en farà un cabasset.

—Això ho veurem, senyor Cabot; estariem bé, vaia! S'ha de guanyar encara que se'ls hagi de donar les satisfaccions a grapats.

Encara que, vaia, mossèn Lluís hagi d'oferir una missa a Santa Rita.

—A Santa Rita? I per què?

—Perquè és l'advocada dels impossibles.

Un soroll estrany se senti de sobte i no vaig poder oir res més.

EL NOI DE LES CORTS

Borsa de cotització

«Peinados Cros, S. A.»	82 %
«Saltos de magnesia Hombrellagostan»	91 %
«Tanques Carulla»	a la par
«Jerséis y artículos de fantasía Jaumandreu»	55 %
«Zamoranas»	a la par
«Miniaturas Barrachina»	a la par
«Antigüedades Torralba»	95 %
«Casa de lactancia Juanico»	75 %
«Canteras Pedret»	96 %
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	24'50 %
«Vagones-capitonés Zabala»	102 %
«Despejes Cabedo»	a la par
«Energía porteri Platkon»	a la par
«Walter's Closets»	103 %
«Martingalas científicas Planas»	95 %
«Caja de Ahorros Sancho»	a la par
«Cargas y descargas de emoción Mauri»	87'50 %
«Despejes grimegiales Serra»	99 %
«Ciclos Vinyalets»	99'50 %
«Porcelanas de Sevres Cella»	84'50 %
«Cooperativa de velocidades Alcázar»	a la par
«La buena voluntad Martí»	88 %
«Anónima de Pepas Inglesas»	13 %
«Clínica Alcántara»	33 %
«Tintorerías y betunes Montesinos»	44 %
«Instituto de corridología Juliá»	34'50 %

Els «Clínica Alcántara» comencen a pujar. Es de preveure una bona cotització tan aviat com reapareixin.

Els «Peinados Cros, S. A.»

oscilen, però de cap per avall. Estan influenciats pels «Instituto de corridología Juliá», que amenacen ruïna. Com que són dos papers que tenen infinitat

Panyeria PEREZ

Extens assortit en trajos i abrics per a home i per a senyora

Per a vestir bé i a poc preu no deixeu d'equilibrar les talleses de trajos en aquesta importantíssima casa

Hospital, 15 i 17.

Teléfono 3883 A.

BARCELONA

Fàbrica de teixits de llana a Sabadell. Sucursals a Madrid: Fuencarral, 89 i San Joaquín, 2

de punts de contacte, i per desenrotllar-se necessiten ajudar-se mútuament, la caiguda dels uns per força té d'arrossegar els altres.

Les tempestats desencadenades aquests dies cap a la banda del Vallès, han privat de què molts valors variessin de cotització.

Els «Jerseys y artículos de fantasía Jaumandreu» estan a dos dits de fer l'ànec. Els tenedors, la majoria d'ells menors d'edat, s'arrenquen els cabells i es donen a tots els diables, maleint l'hora en què varen fer pujar el valor d'aquest paper.

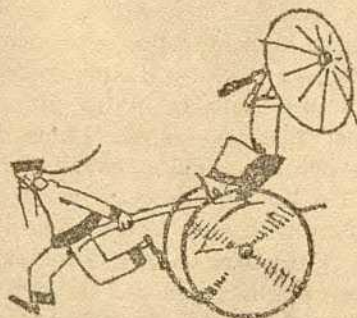
La passada ha sigut una setmana grisa; veurem si la propera ens farà posar els cabells de punta.

Preveiem un terrabastall.

HAU PASSA HAJEURE

La «Pere Prat»

La llista d'atletes que deuen pendre part en la «Pere Prat», fa escruixir. Les sis parts del món (cinc i el País del Sidral, fan sis) hi estaran representades. Nurmi, Paddock, Civella, Karrettonet..., etc. Però la Junta del «Barça» tenia el ferm propòsit de què corressin onze mil corredors, o sia, a raó de corredor per soci, i per aconseguir això s'ha tingut de recórrer al truco. S'ha

La «Pere Prat»

solicitat el concurs de tots els corredors de cotó, d'avellanes i a tots els pasillos (que també són corredors); s'ha enviat a cercar un ramat de cangurs, un estruç i mitja dotzena de girafes. En fi, s'han exhaurit tots els recursos per tal d'aconseguir arreglar

onze mil corredors. El més sobresortint serà una colla de xinosos d'aquells que arrosseguen aquells cotxets de dues rodes amb una senyora amb ombrella a dalt. L'èxit no tindrà precedents.

MARGOT, la joven transibèriana

GLOSSARI INCOHERENT

“EL OCASO DE LOS DIOSES”

El temps passa i la Joana balla. I si no la Joana, els que la ballen són els asos, que es veuen negres per a conservar llur reputació, en mig de les patacades dominicals, que fan anar els prestigis de corcoll. Siguin-nos francs i diguin si abans de començar el campionat d'enguany no tenien a l'Alcàntara per una estrella de primera magnitud, i a en Piera per un cometa i a en Julià per un bòlid. Doncs ara ja els havem perdut el respecte i a l'Alcàntara el tenim per calderilla i a en Julià per peix de truites i a en Piera per un llonguet de quarto.

S'ha acabat l'època dels asos. Del naufragi de prestigis, de la «quiebra» de reputacions, se'n salven tan sols en Zabala i en Zamora, i potser en Walter, que encara no era as. Els altres han baixat de preu, han perdut el color a la bugada, s'han desinflat com una bomba de sortija. Ara els asos són novells. Són asos tendres, de la primera volada. Són asos que comencen la carrera, sense història i sense «coron». Són palla nova que fa fer el ridícul als vells de la colla. Encara no tenen partidaris, però ja en tindran! Encara no surten a la xocolata, ni als caramels, però ja hi ha qui se'n preocupa. En Passarell no els ha mapat, però «todo se andarà».

I els pobres fenòmens vinguts a menys, internacionals manats a desar, estrelles a la posta, es mos-

seguen els puns de ràbia i es corsequen, i veuen perdre les amistats i en perill l'empleu i les mirades amorosivols del sexe bell. Els joves «empujant», i ells, pobres, no poden fer-s'hi forts.

Enguany busen vents de tramuntana. L'any que ve molts asos tindran de fer d'entrenador.

Es son destit. I a voltes, un destit força ben pagat.

XAVERT

El calendari de XUT! per a 1925

En Dova, en Cuscunilles, en Granota, en Tajuà i tots els altres sidralistes de la casa, han començat ja a omplir quartelles per al Calendari.

Serà quelcom esgarriós.

Hi haurà ninois de l'Opisso, d'en Castanys, d'en Garrido, d'en Moni i de cinquanta dibuixants més, premiats en diverses exposicions del país y estranjer.

Més endavant avençarem detalls per a satisfer la natural curiositat dels sidralistes abonats.

Grimègia por todo lo alto!

FONOGRAFS

DISC DE TOTES CLASSES

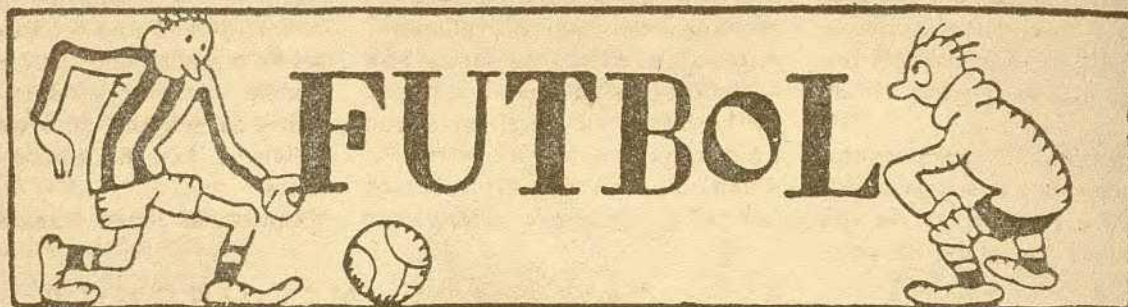
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.

A. Peris

Pillotes, Jerseys, Pantalons, Guants, Hores, Turmellers i Guants.

LA NACIONAL

CARRER DE SANTA ANNA, 11

ESPAÑOL - GRÀCIA

Per quins set sous tenint més socis l'«Espanol» que no pas el «Gràcia», els descontents, els protestants i els xiuladors eren majoria? Això no ho preguntem nosaltres. Això ho preguntava un soci del «Barça»! I és que els 9,633 (11,000 menys 1,367 que varen anar a Sabadell) feren cap al camp de les Corts disposats a amargar l'existència a l'«Espanol». Segurament ho varen fer per estudiar al contrari que els tenia de fer la guitza el diumenge següent.

L'ambient era hostil. Però l'«Espanol» ja hi està fet. El dia que a l'«Espanol» li dediquin una ovació li rodarà el cap i perdrà tants partits com jugui.

Els onze llagostins del «Gràcia», sens dubte engrescats amb l'empat amb el «Barça», sortiren al camp disposats a fer-ne una de sonada. En Mingo, que a més de gras és filòsof, deia que havent empatat en aquell terreny amb els amos, era senzill guanyar a uns convidats.

Però... Hi ha una dita que diu: «No es pot dir guanyat que l'score no sigui mapat.»

En Colls, que malgrat el plural, sols en té un i encara és curt, ajudat per en Zabala i demés cohesionats de davantera, es proposaren dedicar-se a la pesca del llagostí com si es tractés d'un esport de moda. En Palau, degut a això, va renegar més que una «rata-pinyada». Cada vegada que veia a en

Zabala aprop seu, es defecava amb la contestació.

La davantera de l'«Espanol» per por de fer masses estropicis, es va posar lastre i això fou el que va salvar al «Gràcia».

El lastre era en Mallorquí. Va jugar d'interior-dreta amb el mateix encert i la mateixa gràcia amb què en Zabala passaria la maroma, o en Zamora faria un plongeon dessota d'un *Foronda*.

En Sastre i en Lapena, que d'ençà de la baixa d'en Julià, l'Olivella i en Xavier són els pinxos de Gràcia, s'arrencaven els cabells per cada pifiada i es revolcaven per terra per cada pilota que enviaven a kik. Fins al diumenge sols coneixíem la desesperació d'Espronceda i ens horroritzàvem, ara que coneixem la desesperació del llagostí, ens acovardim.

Després del partit ens acudí una idea. Si els onze mil cridaven perquè l'«Espanol» guanyava al «Gràcia», què passaria el diumenge vinent si per una d'aquelles coses lograva guanyar al «Barcelona»?

De pensar-ho s'ens posen les pestanyes de punta.

DOVA (FILL)

U. E. DE SANS - MARTINENC

Bufa! La cosa s'embolica. Aquest any ens esgarrirem perquè el «Martinenc» i el «Gràcia» han empatat amb l'«Europa», però l'any vinent ens escruixirem veient al «Martinenc» i al «Gràcia» venent al «Barça»

i qui diu al «Barça» a altres clubs dels forts.

El partit amb el «Sans» és dels que no deixa lloc a dubtes. *La verdad clara, diáfana y transparente siempre sura*. Ha arribat l'hora de què els fabricants de xocolata comencin a renovar les col·leccions amb «fotos» d'en Barrachina, Camorera, Pallejà, etc.

El «Sans» ni un sol moment les tingué totes.

El «Martinenc», que ja ha passat a la categoria de fera, va ésser un enemic terrible.

En Rodríguez va fer el gol de l'honor d'un xut amb tota la mala intenció del món més perillós que un autobús.

En Pedret va estar serè com sempre i la defensa va actuar amb seguretat.

Tot plegat un partit nivellat i ple d'emoció.

TERRASSA - EUROPA

Un servidor va anar al camp enganyat.

—Ves-hi, Cuscunilles — va dir-me l'amo, — que disfrutars de valent. Veuràs un equip bo, però de lo més bo entre lo bo, que és l'«Europa», i també veuràs un equip bo, però menys bo que el més bo d'entre lo bo...

I ara, amb la mà al pit, els tinc de confessar que l'amo em va pendre el *cuero cabelludo*.

Lo bo no ho vaig veure ni buscant-ho amb candelletes. Els de l'«Europa» vaig conèixe'ls per en Julià, que des de què va tenir la culpa de què per ell prengué mistos amb regalésia

la mossa de la portera, no s'em despinta. Però si arriben a jugar de paisà, els prenc per el «Beguda alta». I els altres, sort de la cobdícia, que si no... Però, a fuer d'imparcial, els he de dir que els minyons d'en Massagué em varen fer més peça, i que merexien guanyar per un penal.

A mi, la beguda no em fa por. Sols de sidral en gasto dos galledes cada dia. Però en el tocant a la futbolamenta estic per la llei seca. La mullena m'enrampa el llapis i qualsevol pren notes. Com que la saca impermeable que vaig endur-me'n traspua, s'em va mullar el bloc (gasto bloc, sí, senyors: doncs què!) i amb els papers mullats no hi ha cronista que es defensi.

Sols recordo haver vist a en Xavier fent de davanter-centre i a l'ensems el ridícol; a un tal Roig, fent tornar negre a en Jau-mandreu; a aquest, fugint del gol per no veure a en Montesi-nos; a en Gràcia, *reverdecendo sus laureles*, i a en Lemmel, re-bent del carpó amb aquella ele-gància.

Els bons varen empatar a tres amb els menys bons. Ja ho sap, doncs l'amo. Ha arribat l'hora de la nivellació social.

Ah! I un altre cop, si està núvol no em moc de casa.

Encara em regalima el bloc-notes.

CUSCUNILLES

EN TORRALBA

PLATTKO

BARCELONA - SABADELL

Als deu minuts de començat el joc es va suspendre el partit. Els socis del «Barça» estan d'enhorabona. Els altres anys pluvia i rebien. Aquest any ha plogut i no han rebut. La tradició. Sols s'ha complert a mitges.

Val més així.

REUS, 1 — LLEIDA, 0
ILURO, 4 — PORTBOU, 1
JÚPITER, 2 — ATLÉTIC, 0
AVENÇ, 3 — BADALONA, 0

El «Portbou» va rebre del carpó amb totes les de la llei. En

Clos, en Soler, en Serra, en Canet i en Danis, cohesionats, xutadors i valents, es varen plantar davant d'en Castro, del «Portbou», i vulgues no vulgues li feren veure la padrina.

Ens juguem un peix que l'«Iluro» donarà més d'un disgust abans d'acabar el campionat.

El «Júpiter» es sortirà amb la seva. Vol ésser campió i en serà. L'Ibars defensa la porta com si hi tingués amagada una gerra amb unces, i l'Ortí i en Moscardó són un parell de burots que primer sueumbirien abans de deixar-se passar el *fietato*.

Per si arriba el cas, el nostre dibuixant ja prepara el llapis disposat a mapar-los a tots onze.

El «Reus» va guanyar al «Lleidà».

La lluita transcorregué nivellada, però els de la pàtria d'en Prim acabaren vencent.

L'«Avenç», que ja comença a sentir-se optimista veient que la negra de l'any pasat no el segueix, va derrotar als *costaños* d'una manera definitiva.

X.

CICLISME

ESPORT CICLISTA
CATALÀ

El diumenge es dugué a cap la segona cursa de veterans, o sia, la cursa de papàs i avis.

Nosaltres, que no creiem en bruixes encara que ens diguin que la tia Manela en té vuit arrels, de diumenge ençà començem a creure-hi.

Veure un estol de «guetus» que corregueren amb més fe, més de pressa i més àgils que la nostra jovenalla pretensiosa, és com veure una mena d'acabament del món.

Veure un Tobènia (70 años 4 hierbas), corrent més que un

Janer, i rodejat de fills, nêts, besnêts custodiant-lo i donant-li ànims, és veure visions.

Veure els germans Sarnarín (33 años) arriant més que en Pacu i el vigilant al darrera vi-

EN VINYALET

—Les noies d'argent del «Barça»?
Però si tot just fa un any que el van
mear amb en Piera!...

gilant-los i costant més que fer
el velòdrom el desfer-se d'aquest
nocturn, és veure el ràpid de
Lyon.

Veure els equilibris que feien
en aquell tros de carretera estil

llac, és veure treballar a l'Es-
calé.

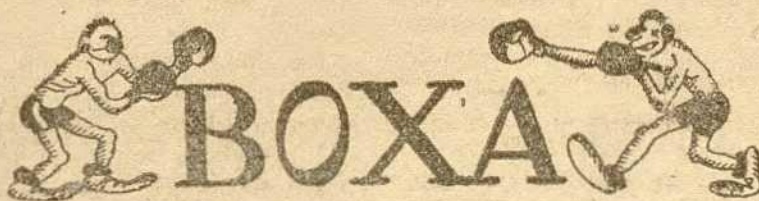
Veure a en Canto i en Melà
(5 años 35 hierbas) com no per-
dien ni un punt de distracció per
beure amb la Copa Saura, és
veure competència de nassos
llargs.

Veure'm a mi com des del
Passeig de Sant Joan seguia la
cursa amb tota mena de detalls,
és beure... sidral.

Veure els que no es presenta-
ren per «canguel» de la pluja,
és veure campaneros.

Veure el que em deia et oco
que hi veia, és veure el que es
vol.

PARER MEU

El rei del «cacau» va convèn-
cor als més exigents. No va fer
estragos, però va tenir-nos amb
l'«ai» al cor tot el combat. En
Paul Gay, que se les dona d'es-
grimista, va passar uns quants
rounds fent el cor fort, però la
processó li anava per dintre.

Tant el pugil de Arlés com el
pugil de Gracia, feren un com-
bat ple de tècnica i de ciència.
El públic, engriscat, cridava
per a enardir a en Gironès, però
aquest, convençut de que ningú
podia saber millor que ell el que
calia fer, no escoltava a ningú
i seguia fent d'apisonadora mo-
desta. Quan els jutges fallaren
a favor d'en Gironès, tothom va
aplaudir.

L'Alberich va pujar al ring
desconegut. Nosaltres ens refia-
vem de que davant d'en Tomas
faria un paper més lluit. Ens
vàrem equivocar. En Tomas va
dominar tots els rounds, i degut

a que l'Alberich és de ferro, no
hi hagué trencadissa.

En Valdero va guanyar a en
Mulat. La tàctica d'en Valdero
va consistir en engegar clatella-
des a diestro y siniestro fins a
tocar al seu adversari. Encara
que moltes es perderen per l'es-
pai, va aconseguir encertar-ne
unes quantes.

En Montero es va salvar de
l'autòpsia perquè van tocar el
gong quan ja somnava truites
de boca-terrosa; del contrari, en
Bruguer l'hauria estabornit per
in sacula saculdrum.

En Brown va guanyar a en
Roca. Això, que dit per nosal-
tres sembla una heretgia, és la
Bíblia, i la decisió del combat,
una astracanada.

En Ponce de Leon, «el paívero
del ring», que feia córrer que

boxejava amb una bandúrria a
cada mà, ha explicat als seus
paisans que l'Alis havia tingut
por d'acceptar un combat amb
ell i que a Espanya li tenia can-
guelo fins l'Uzcudum.

Suposem que tot això ho de-
via dir quan ja no se li coneixia
aquell ull de vellut que li va fer
en Piet Hobin; del contrari, els
seus paisans s'hi haurien fet un
tip de riure.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

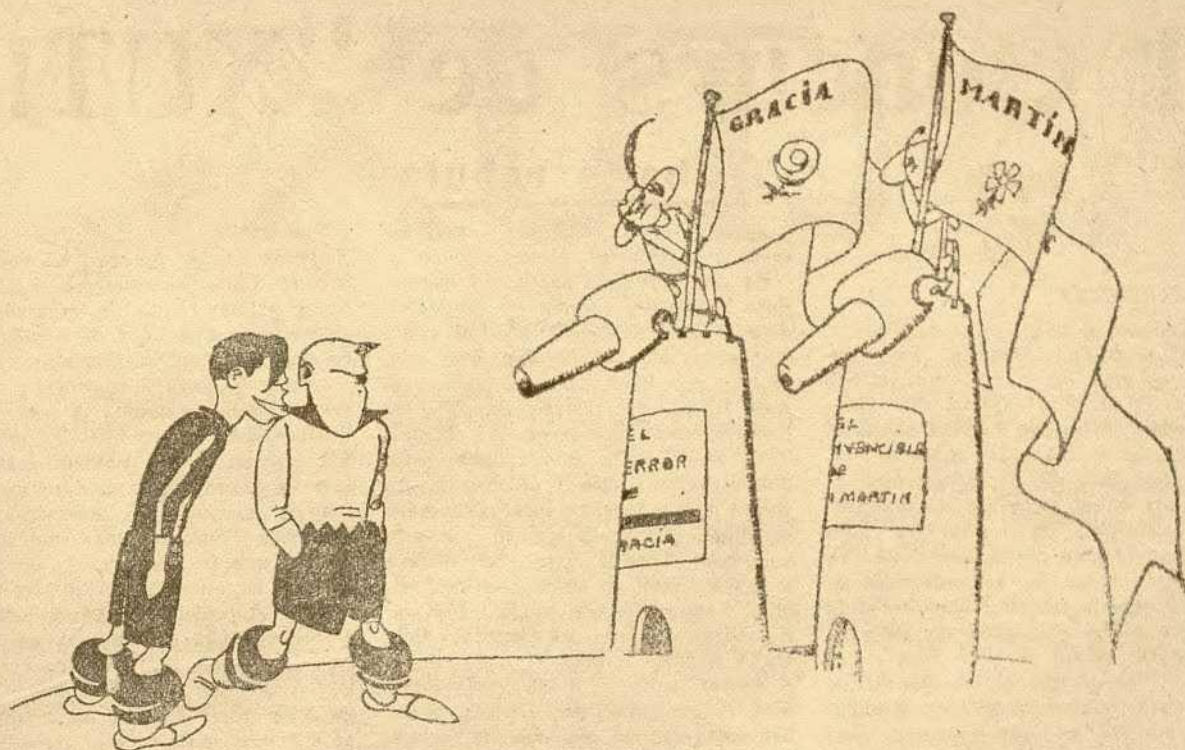
L'hora del correu del «Barça»

El soci blau-grana s'ha pres
seriosament l'enviar cartes als
diaris, per criticar actuacions i
descobrir nous horitzons. Nosal-
tres també n'hem rebudes i ens
veiem obligats a publicar-les, ya
que es nuestra norma no negar
hospitalidad a nadie en nuestras
columnas.

«No es pot seguir així. No, so-
nyor. Espardeix i fa defallir
contemplar la manca d'entusias-
me amb que juga el nostre
equip. D'això cal fer-ne respon-
sables als directius i als juga-
dors. Si els directius no afliu-
xessin peles i els jugadors no en
volguessin cobrar, no hi hauria
aquestes baralles i els socis no
faríem el primo.

»Ja sé que del que dic no se'n
farà cas, però com el dret de pro-
testar no me'l pot negar ningú,
protesto amb el mateix braó amb
que erido «panal!» els diumen-
ges.—Simon (soci núm. 3.499;
cansalader).»

«Hay cerido gafart la pluma
para manifestarle mi opinión
respecto el caso Alcántara. No
ay dretcho a decir que un juga-
dor es una pepa y al girar la es-
quena decir que es un «aso». Un
servidort es un zosio etsijente y
no es de los que ruedan el mun-

—I pensar que l'any passat eren dues cosetes de pessetres!...

do y vuelven al Buerno. Un servidor siempre a sido azul-grana y no se a autyugado por otros clubs.

«Cale que guegue Alcántara? Pues que guegue. Lo que no estoy conforme es que lo desacrediten y después nos lo vuelvan encolomar.

«Suyo afetísimo, E. Llofría (socio núm. 7,645 (cap-i-cua)).»

«Raudas y veloces transcurren las épocas y el progreso va de generación en generación hasta convertirse en perfeccionamiento.

«Esto, por lo visto, no reza para el club que con más adeptos cuenta. Es lastimoso observar la decadencia que poco a poco va conduciendo al caos al

club más antiguo de Cataluña (excepto el «Català»).

«Causas? La manifiesta incapacidad de sus actuales directivos. Por qué, bloqueando con la seguridad con que bloca Plattko, se obstinan en que juegue de portero y no se le coloca en el delante? Por qué a Sami, que podría defender el marco subiéndose a los palos y brincando en la red, se le obliga a jugar de delantero? Por qué a Sancho, que reúne innegables cualidades de perfecto espectador, se le obliga a ser el eje del equipo? Por qué a Piera, que en carreras de tortugas sería un *sprinter* formidable, se le coloca de interior derecha? Mientras en el equipo no ocupe cada cual el lugar que le corresponde, el «Bar-

celonés» no reaparecerá por los fueros de antaño.

«El equipo que me atrevo a proponer es el siguiente: Sami; Alcántara, Vinyals; Piera, Martí, Planas; Sancho, Walter, Torralba, Plattko, Carulla.

«Pruébenlo y se convencerán. —Hermelando de Asfaltoflorido (socio núm. 10,637).»

De cartes en tenim a cabassos. N'hi ha que volen una nova Junta, altres que volen un nou equip, altres que no saben el que volen.

Si la Junta ens vol escoltar, li proposem una solució. Que deixi la direcció del club i l'encomani als 11,000.

Seria com posar oli en un llum... d'electricitat.

Comerç de Joies

CARME, 16, PRINCIPAL

BARCELONA

COMPRA I VENDA D'ALHAGES, MOBLES,
MOCADORS DE MANILA, ANTIGUITATS,
:: :: OBJECTES D'ART, ETC. :: ::
CASA ESPECIAL EN RELLOTGERIA FINA

II Concurs de "XUT!"

Treballs rebuts

Treball núm. 13

LLUMENETES

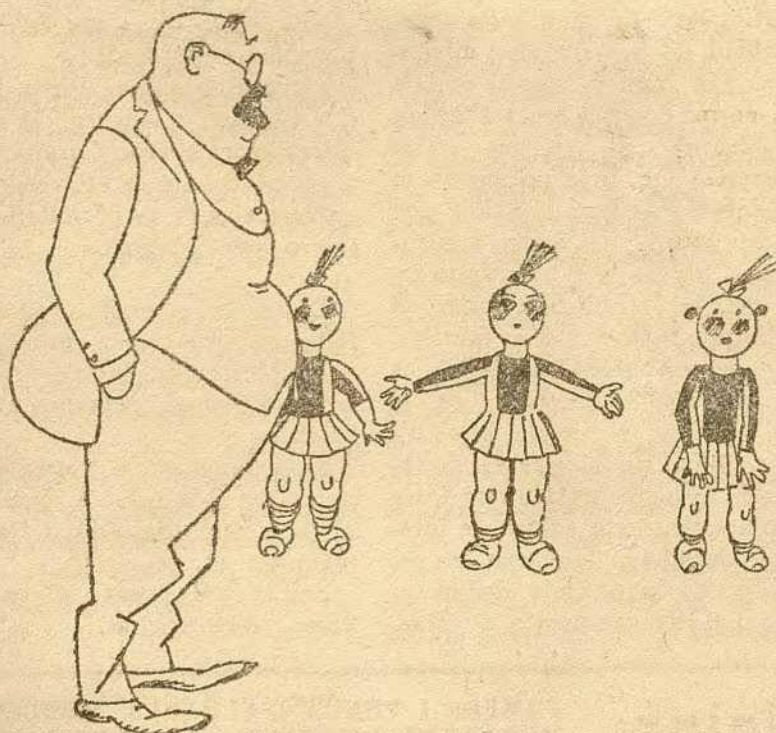
Oh!... Ah!... Hurra!... En Paulino, el meu íntim dels més íntims amics, ja no serà capitán. Ai! Quin pes més gran m'han tret del damunt! Perquè, la veritat, quan a un se l'estima com jo a ell, se sofreix molt al trobar-se en el camp de joc una tarda solemniat, de campionat amb l'«Espanol», que sentis frases com les següents: «Què fa, ara, el gran capitán? Sembla mentida que també la puguin pifiar els amos de colla!... Alcántara, veïam si avui, com a capitán, n'encolomes algun dels teus! Alcántara, això; Alcántara, allò!...» Ara, aquesta cridoria envers el meu amic no hi serà. Ai! Respiro satisfet! M'he begut ja 74 sidrals. Com que ara en Paulino (el meu íntim dels més íntims amics) passarà desaper-

cebut dels cridaires, només cridaré jo.

Es una tarda de partit. El camp, lleno a rebosar, ofrecia un magnífico aspecto, etc., etc. Al sortir al camp els equips, ell, en Paulino, surt ara, l'últim dels blau-grana, aquelles cammes tortes, tan clàssiques, ara les porta dretes. Que com és? Doncs, molt senzill. Ell, doctor, per mitjà d'una petita operació quirúrgica, ha volgut treure «personalitat a la seva persona». «Em distingiran menys», ha pensat. Tota la seva dèria està ara a empetitir-se, a amagar-se del públic, d'aquest fatídic públic. Així no li podran cridar: «Alcántara, dribbla'! Alcántara, mata'!», perquè no el veuran enlloc..., i ell estarà allí... Això és grandios! Aaaa!... *Qué deliciosos perfumes emanan de la tierra!*... Colossal! Piramidal!... Ja ha sortit... Ja es veu; millor dit, només el veig jo. Com que de capitán ho és un altre, al meu amic ningú el cerca.

A pesar de los pesares, ell continua jugant d'interior esquerre, i jo que sec al primer rengle de les grades del centre (per això he anat a taquilla a les tres del matí, sofrint allí tota mena de trepitjades i empentes), li puc cridar: «¡Hola, amigo! A veure si et llueixes, avui que ningú sap qui ets». Ell, que en aquest moment passa tocant la barana, com que no pot per menys, somriu. Jo, resto satisfet. Comença l'entrenament; endinsa cada xut que fa trontollar la porta. El referé fa «tit-tit». Jo m'aixeco del seient. Vull fruir ben bé de totes les emocions. Un de darrera em diu: «Escollit, jove: vostè ignora que tots hem pagat per estar asseguts.» Jo li dic: «Si vostè fes tant de temps que ve a aquest camp com jo...», etc., etc. El meu amic Paulino es porta com mai: quines passades, quins canvis i, per fi, quins trets a la porta! El goal-keeper està astorat. Ja van dos gols, tots fets per ell (pel meu amic, s'entén; no pel porter). En aquests moments és quan el públic es comença a donar compte de qui és l'interior esquerre, que ningú coneixia. «Es l'Alcántara!», criden uns. «Es l'interplanetari insubstituible!», criden altres. Hurra això! Visca allò! Mocadors, barrets, fanàtics que baixen al camp a abraçar-lo... i desmai de tanta emoció. Joestic mig cataleptic, preveient la imminent catàstrofe..., que no es fa esperar gaire. En Paulino, marejat de tant d'agassajo, no dóna pie con bola. Ve un magnífic centre i la piffia; vol fer un cap davant de porta i pega al pal en lloc de la pilota; en fi, la catàstrofe de Yokohama. Alcántara vuelve a ser lo que antaño con sus huestes. El partit avança, el meu amic ho fa pitjor i la bronca es fa més grossa. Per fi s'acaba el partit. El vaig a trobar i em diu tot desconsolat: «Chico, me han conocido cuando lo hacla bien, y ellos han querido que lo hiciera mal. No volveré a jugar, palabra.» Així ja ho saben. L'Alcántara no tornarà a jugar.

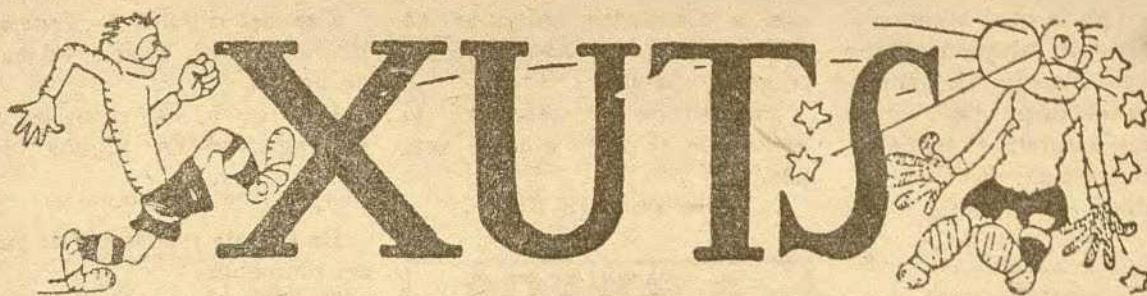
ESTALEMARI

EL SOCI CONSCIANT

—I pensar que vaig estar cinc anys fent col·lecció de cromes de la xocolata!...

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a JOH REYNES - Tapineria, 35, 1^a

Segons es veu, ara s'ha ideat una nova classe d'ungüents (valgui's la paraula) per a curar les distensiones.

No l'encerten?

No? Doncs no pateixin més d'esperit: és l'ungüent «Español».

Un «entusiasta llegidor» ens va enviar una carteta dient que el que havia escrit allò de la desqualificació d'en Peidró, era un lluna.

Nosaltres respectem l'opinió de tothom, però els fets ens vénen a donar la raó: en Peidró no jugarà més al primer equip. Paraula de sidralista.

Un reffi, el nom del qual no ens rota donar a publicitat, anava dient per Canaletes que faria una cara nova al nostre Granota, a causa d'una ressenya que el pobre angelet va fer del match «Gràcia»-«Europa».

A nosaltres, la mort d'un company en aras del deport, no ens impressiona ni així, car el *fenecido* anirà a gaudir de les delícies del paradís sidralista.

Però el que ens impressiona, és que gent que fa anys que desempenya el seu ofici, no sapiga encara les seves «obligacions».

Vostè, senyor reffi, cobra vint drets com vint llunes, oi? I no vol que el critiquin si un dia està desgraciat.

En canvi, vostè, un dia que els jugadors de l'«E...» ho van fer malament, en va dir tot el que li passà pel cap.

I nosaltres no tenim dret a fer el mateix que vostè, màxim quan, en lloc de cobrar cent peles, en «puginem» dues com dos sols?

En Fra Granota agrairia a la simpàtica «Lolita», de Lleida, que ens enviés la seva gràcia i adreça. Esperem que no voldrà fer-lo patir de consumpció.

Es un bon noi, que no té més vici que fumar cigars de regalèssia i beure un sidral cada setmana.

En Julià està desesperat. La Junta de l'«Europa», desesperada.

En Cros, macat. El prestigi del club, macat, també.

I en mig de tantes desgràcies, el «Gràcia» brilla resplendent.

En Gamper no afluixava...

El filipí, tampoc...

Els partits es perdien...

El públic va protestar...

En Gamper es veié a l'aigua...

I el filipí no afluixava...

El públic cridà més fort...

En Gamper suava...

Dringaren diners...

I el filipí afluixà...

O, el vil metal!

—Veu com l'hi deia? L'Alcàntara per fi ha afluixat!

—I que n'és de pagès! El que ha afluixat és en Gamper, home!

—Què li sembla a vostè? Es bo, o és dolent, l'Alcàntara?

—Home, esperi's, que ho vaig a preguntar a la Directiva.

Qui és el que notará més palesament la reaparició de l'Alcàntara?

El caixer.

Fa tres setmanes que, al «Colón», les senyoretas Casals van obsequiar amb bombons a tots els congregats.

Això, que a primer cop d'ull sembla que no tingui importància, per nosaltres en té molta.

A casa d'en Dova hi ha set criatures al lit, amb indigestió.

Si no ens comprometem, els direm que en Dova va compa-rèixer a casa seva amb divuit quilos de bombons.

Ens diuen a cau d'orella que els clubs que han sigut poster-gats a tercera categoria pensen separar-se de la «Fede».

Car diuen que més val anar sol...

«Secretari que sapiga francès, anglès i...»

Suposem que això dels idiomes serà per luxe o per posar obstacles a determinats aspirants, car la «Fede», per entendre's amb el «Fortpienc» i amb en Salvà, parlant clar i català en té prou.

Que és precisament el que fa falta.

En una pissarra penjada a la davantera d'una pastisseria, a

Manresa, i en la qual s'anunciava un partit de campionat entre el club local i la «U. D. Saboniana», en el camp de l'últim, hi llegírem, astorats, el següent: «Tothom a Sant Boi!»

Ai, futbol, que et veig malament!

Els socis de l'«Europa» tenen fet el propòsit de dedicar-se a escriure cartes al *Baül Deportivo*, imitant als del «Barça».

En Julià ja tremola.

La setmana vinent inaugurarem una secció titulada «Tarraco deportiva», a càrrec d'un tarragoní amic nostre, aficionat a les xafarderies.

Anem progressant.

Els socis de l'«Europa», a l'arribar de Terrassa, corregeren

cap a Canaletes refiant-se de què el «Sabadell» hauria desenolat al «Barça».

Imaginín-se el desconsol al veure que el partit s'havia suspès.

...Y sin embargo ¡vota!!

ABRICS

Per a home, forma americana i ianqui, a 34, 45, 50, 60 pessetes. Per a nen, forma esport, a 17 pts.

Sastreria Casarramona

Hospital, 23 :: Barcelona

Al «Martínez», en son partit contra el «Sans», l'han tornat a fer passar per la pedra.

I ara no poden excusar-se de què els falta en Blanco. Bé prou que tot el club ha après a servir-se, de Blanco.

Des del dilluns, la Federació publicarà una relació setmanal de baixes.

Però no hi figuraran les que es registren en alguns clubs d'upa.

En Canals reposa per al partit del diumenge.

En Caicedo, ídem, ídem.

En Mauri, dos quartos del mateix.

L'Alcàntara aplaça sa reaparició per tal dia.

En Sancho, el mateix te dic.

En Sagi, per l'estil...

Veurem un partit de convalescents...

I això ens escama.

Un diari de Bilbao, parlant d'en Zamora, li diu «el diablo rojo».

En Dova, que col·lecciona els

ELS GUARNIMENTS DEL «BARÇA»

—Malaguanyada sortija! El diumenge veient, d'un cop de peu tot anirà a rodar.

qualificatiu d'en Zamora, ens diu que aquest té el 214.

A cà l'«Europa» plouen les baixes.

Es veu que a Gràcia passa com a Les Corts.

La gent vol guanyar...

Res: que no es pot ésser pobre!

Al noi Zamora li han preguntat fa poc quin equip faria per a lluitar amb els austríacs, i ha fet el següent:

Vallana, Pasarín; Samitier, Meana, Peña; Piera, González, Zabala, Carmelo, Aguirrezabala.

Bé, i el porter?, diran vostès.

El porter, en Zamora el deixa en blanc «per modèstia».

En Bonet (abans Xavier), fent de davanter-centre és tan dolent com en Piera d'interior-esquerre.

Suposem que s'hauran fet càrrec de lo malament que ho va fer.

A en Lemmel li van fer una carícia a Terrassa. I és el que ell diu:

—Tan bon *referat* que sóc a Bilbao!

També en Zamora vol anar a Canàries. Així ho ha dit, anunciant que l'any que ve s'organitzarà a Espanya un equip nacio-propòsit de fer una excursió a l'Amèrica del Sud, i que de passada s'aturaria a Canàries.

Ja veiem a en Sami de la colla. Ens hi juguem un peix.

El reserva del «Manresa», sense haver jugat encara cap partit.

ja compta amb sis punts, en el present campionat.

En Gamper els té certa enveja.

Ahir encara no se sabia res de la dissolució de l'«Europa».

Potser demà...

Diu en Gamper que l'Alcàntara jugarà *cuando la Junta crea conveniente, si Paulino quiere*.

Potser sí que ho encertarà.

En el *match* «Avenç»-«Badalona» varen ésser trets del camp vuit jugadors.

Sort que el partit solament va durar hora i mitja!

A la Federació la pluja se li converteix en pàfies.

Partit que comença, partit que es dóna per acabat. I nou partit, «taquilla» nova.

Ara compremem per què els federatiu que hi havia a Sabadell, varen pensar-s'hi tan poc en sus, pendre el joc...

El «Joventut», de Lleida, ha fet la guitza a la Federació.

En Rossell ha perdut sis quilos.

Ara en Sami ja reconeix que no serveix per a davanter.

Nosaltres fa dos anys que ho hem reconegut.

Fins un jutge de gol va rebre el diumenge a Terrassa.

I nosaltres que ens creiem que era un ofici tan tranquil!

Del Mundo:

«Es este el partido más ojo jugado por el Martinenc...»

Ojo! No val a badar.

Per fi el «Reus» ha guanyat un partit.

I per un tanto!

Allò de què els de Reus per un tanto no diuen res, es veu que és «bolan».

—Es veu que està molt trist en Zamora!—deia a Les Corts, el diumenge, un *navera*.

—Per què?

—Perquè no es pot treure La pena del damunt!

El paper Zabala puja cada dia. I el paper Samitier cada dia baixa.

Tanmateix, Nogareda, n'hi ha per tirar el barret al foc.

Potser que en fessis unas *sau-dades*.

Els de Sabadell, que volien pagar a en Llovera perquè va aturar la mandanga, ignoraven que el xicot pateix de reuma.

I la salut és abans de tot.

Ara, que dient-se Llovera!...

~~~~~

L'hora del correu

J. C. F. (Lleida).—Preferim *«xuto»* que no pas *«resenyas»*. Tingui-ho present.

Nihil.—He aprofitarem.

Quicu.—Gràcies. Amb una qüestió com vostè, els de la casa *«jaurien»* tot el dia, car ens portarien la felaa feta.

Mut.—Si els muts no sabessin escriure, vostè seria un gran home.

Satur.—Home, li agraim la bona intenció, però res més..., i com a pagament volem correspondre-li explicant-li una *«nova»* encara més sensacional que la seva. Que no ho sap? No? Doncs en Gamper... és president del «Barça»!

K. S. T.—Un va en aquest número i l'altre al Calendari.

Lluç Fregit.—Faci's donar una mirrada pel qualsevol mitge i després torni a escriure.

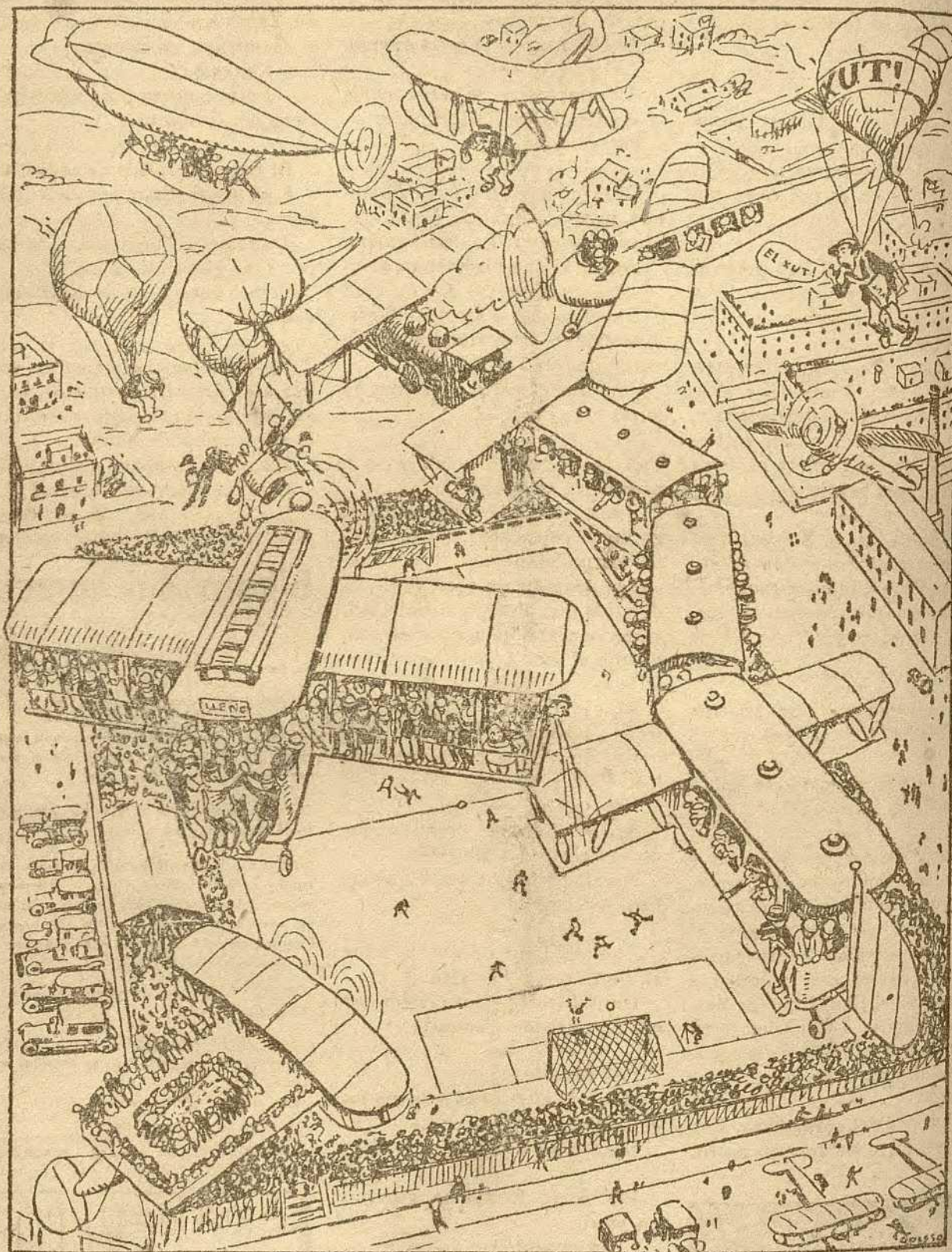
(En queden per contestar.)

IMP. COSTA: GARRIGUER NOU, 45. - BARCELONA

CAMISERIA FITÓ
JAUME I, N.º 11
La camiseria ideal d'els sidralistes.—PREUS BARATISSIMS

A. SANROMÀ
Balmes, 52 - Tel. 1111
BARCELONA
CICLOS MOTOS
Artículos para Sports

SEIENTS VOLANTS

Servei d'aeroplans que muntarà el «Barç» per a que tots els aficionats que no càpiguen al camp puguin presenciar les festes de les Noces de Plata